

Una altra forma d'estar en la vida

El consum ha substituït la felicitat. Hi hem renunciat perquè no hi creiem, no la trobem possible en aquest món i renunciem a intentar construir-la-hi. Per tant, hem rebaixat el llistó de la felicitat humana, apropant-la a la felicitat animal, quelcom més fàcil d'aconseguir i amb menys esforç. Cerquem estar contents, no estar feliços. Estem tan a gustet... I per tal d'estar contents basta amb donar-li un alegrança al cos, és suficient amb consumir. Tenir, per tal de poder consumir, ha passat a ser la idea força de la nostra felicitat de plexiglàs. I amb aquest afany de cerca de la felicitat barata, el consum ens motiva i ens estimula, ens cega i ens botinfla. Tant a joves com a adults. Inclús als creients, que pretenen compatibilitzar el culte a Déu i al diner.

Així que, multipliquem les nostres propietats si podem, i anem construint la nostra vida de naufrags supervivents: reduïm els nostres valors, riem menys, ens irriem molt, transnitem amb excés, rarament ens parem a llegir un llibre, gastem el nostre temps davant el televisor i difícilment preguem. Parlem massa, estimem interessadament i odiam amb més freqüència de què voldríem. Aprenem a guanyar-nos la vida, però no sabem viure-la. Afegim anys a la nostra vida, però no donem vida als nostres anys. Anem a la lluna, tornem de la lluna, però estem a la lluna... perquè encara no hem après a travessar el carrer per tal de trobar-nos amb els nostres veïns. Conquerim aquell espai exterior, però no el nostre espai interior. Emprenem empreses majors, però no sabem afrontar la nostra vida diària. Netegem el mar, però embrutem l'ànima. Estudiem més però aprenem menys. Tenim més escoles, però menys mestres, més aules, però menys escoles, més coneixements però menys judici. Més oci envasat, però menys diversió, més residències per a gent gran, però menys família. De la mateixa manera aprenem a córrer contra el temps, però no a esperar amb paciència. Vivim temps de menjar ràpid i digestió lenta, de llibertats però no de llibertat. És el moment de l'imperi dels sentits encara que sense sentit. Quanta més quantitat, més consum... menys qualitat. Tot a cent!

Però l'ésser humà no pot esperar, la persona que duem dins no pot aguantar, el profeta no pot callar. Hi ha una altra manera d'estar en la vida!

Una vegada va arribar un profeta a una ciutat amb la fi de convertir els seus habitants. Al principi la gent l'escoltava quan parlava, però a poc a poc, l'anaren apartant fins que no hi hagué ningú que escoltara les paraules del profeta.

Un cert dia un viatjant li digué al profeta: Per què segueixes predicant? No veus que la teua missió és impossible? I el profeta li respongué:

Al principi tenia l'esperança de poder canviar-los. Però si ara sequec cridant, és únicament per tal que no em canvien a mi.

Àngel Canet Català

(Crònica, 27 de març del 2009)